

med Sportler. Dette er, hvad jeg foreløbigt vilde bemærke om Værnepligtslovsforslaget.

Formanden: Det forekommer mig, at det ærede Medlem i sit Foredrag betegnede Noget, der var vedtaget i det andet Thing, som en Latterlighed. Dersom dette Udtryk er brugt, maa jeg erklære det for at være utilstedeligt.

Frog: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

Frog: Det var ikke min Mening at betegne det som en Latterlighed, og jeg troer ogsaa, at den høitærede Formand har misforstaaet mine Ord. Det er dog muligt, at jeg selv har givet Anledning dertil; jeg meente kun, at det let kunde tage sig latterligt ud at see en saadan Bestemmelse optagen i Værnepligtsloven, naar Hensigten dermed kun skulde være den at skaffe Hæren det størst mulige Antal af Combattanter.

W. Petersen: Da jeg tidligere ved en anden Sags Behandling tillod mig at gjøre nogle Bemærkninger om et Punkt, som da blev paavist nærmest at henhøre under denne Sag, nemlig om Indkaldelsen af det befarnede Mandskab, maa det være mig tilladt idag at høre nogle Ord om det paagjældende Afsnit af det foreliggende Lovforslag. For mig stiller det sig saaledes, at der er en temmelig stor Forskjel mellem den Værnepligt, som fordres af de almindelige Værnepligtige, og den, som fordres af det befarnede Mandskab. De almindelige Værnepligtige indkaldes til Statens Tjeneste, og Staten anvender betydelige Bekostninger paa deres Uddannelse for at gjøre dem dygtige til at opfylde det Krav, der stilles til dem. Ganste anderledes stiller det sig derimod med de befarnede Værnepligtige, idet disse i deres private Liv have erhvervet sig den Færdighed, den Kundskab og den Dygtighed, som udfordres, for at de kunne udføre den Pligt og Tjeneste, som Staten fordrer af dem, saaledes at

Staten tager dem fuldstændigt udbannede og benytter deres Tjeneste til dermed at udbanne andre Værnepligtige. Jeg troer altsaa, at disse Værnepligtige, det befarnede Mandskab, have et særegent Krav paa, at der ikke paalægges dem større Byrder eller større Besvær end de andre Værnepligtige. Jeg skal nu villigt og med Tak erkjende, at den Maade, hvorpaa Indkaldelsen af det befarnede Mandskab er ordnet her, væsentligt ved Bestemmelserne i § 33, er et meget stort Fremskridt fremfor den Tilstand, som for Tiden er den bestaaende. Efter den nu gjældende Lov har det været Skik og Brug, at man, naar der skulde indkaldes befarent Mandskab til Flaaden, stoppede Alt, hvad der var af befarent Mandskab, hvad enten det havde ingen Togter eller 1, 2 eller 3 Togter, og saaledes i lang Tid berøvede dette Mandskab den Fortjeneste, som det havde ved privat Erhverv, ligesom man ogsaa derved berøvede den private Skibsfart disse Kræfter. Dette er en meget uheldig Ordning af Forholdene, og jeg skal derfor som sagt med Tak erkjende, at der ved Lovforslagets Bestemmelse vil skee et stort Fremskridt, idet den Standsning, som efter Lovforslagets § 33 skal skee den 1ste Februar, skal være indskrænket til det Mandskab, som ingen Togter har gjort; alt det Mandskab, som har gjort 1, 2, 3 eller flere Togter, vil altsaa for Fremtiden kunne forisætte sit Erhverv, og dets Kræfter ville saaledes ikke blive unddragne den private Skibsfart. Det er min Overbeviisning, at man i Reglen ved at stoppe alt Mandskab med Multogter — som det kaldes — vil faae mere end tilstrækkeligt Mandskab til dermed at bemande de Skibe, der skulle ud, naar der ikke er ekstraordinære Omstændigheder tilstede, og jeg bemærker i Forbigaaende, at alle mine Bemærkninger her kun gjælde Fredsforhold; under Krigsforhold gjøre jo ganste andre Forhold sig gjældende. Jeg erkjender imidlertid, at der i Lovgivningen naturligtviis ogsaa maa tages Hensyn til, at det Tilfælde dog muligt kunde indtræffe, at Mandskabet med Multogter ikke var tilstrækkeligt til de Skibe, der skulde ud, og at det derfor er rigtigt, at der i en senere Passus i § 33 er taget Bestemmelse om, at der, dersom der ikke er stoppet det tilstrækkelige Antal med Multogter, skal fra Justits-